

ПРОЛОГ

22 червня 2014 року.

Луганська область, зона проведення АТО.

— Тут зупинимось, — вирішив командир групи з позивним Гринвіч.

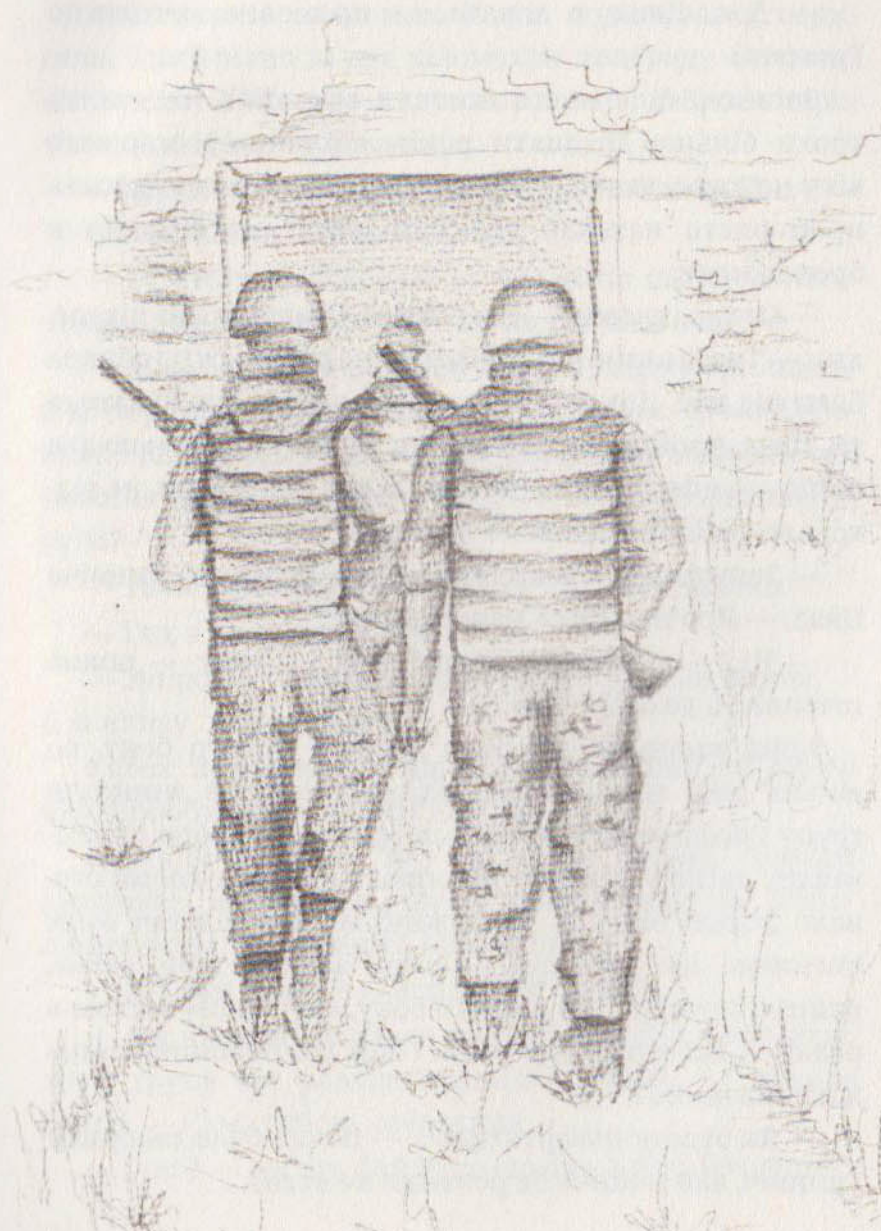
Будівля АЗС стояла на перехресті двох доріг, була зручною для оборони і спостереження. В цьому, схоже, комбат не помилявся.

— Про завдання знаємо лише ти та я, — стиха казав Батя за годину до виходу групи. — Маю дані, що з дня на день через цей квадрат пройде колона російського конвою, замаскована під гуманітарну місію. Якщо розвідка не бреше, в машинах, замість їжі і гуманітарки, росіяни везуть зброю і боєприпаси.

— Буде наше, — впевнено відповів Гринвіч. — Відіб'ємо.

— Не гарячкуй, — насупився комбат. — Цього разу вантаж особливий. В дальномірах повезуть бехи та арту. Охорона — сам розумієш — теж не дитяча. Тож міцно закупор ці дві дороги, щоб жодна миша не проскочила.

Гринвіч відірвався від спостереження і подивився в бік своїх бійців. Різні за віком, вдачею, достатком — там, у мирному житті, зараз вони були один для одного рідніші за рідних братів. Смерть і життя єднають міцніше за крицеві ланцюги. А кому це незрозуміло — то його проблеми.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Поки командир оглядав місцевість, добробатівці зайняли свої місця біля вибитих вікон і дверей.

— Док, Цвях, є справа, — промовив неголосно Гринвіч.

За мить біля нього постали молодий, на вигляд трохи більше двадцяти років, хлопець, і старшого віку чоловік, якому було десь за сорок, на що досить промовисто натякав великий живіт, затягнутий в бронезилет.

— От що, хлопці, — звернувся командир до підлеглих. — Треба гарно роздивитися, що робиться по обидва боки від нас. Док, за тобою — дорога на Хрящувате, а ти, Цвях, пройди на Розкішне. Візьміть кожен по два бійця — і вперед. Більше, ніж на два кілометри, не відходьте. Зв'язок тримаємо повітрям.

— Запитання, командире, — звернувся до Гринвіча Цвях. — Про нас хтось наверху знає?

— Ні, — похитав головою той. — Тому — повна готовність до будь-чого.

Бійці кивнули. Це було добре з одного боку, бо кілька днів тому сепари майже повністю знищили групу Грізлі, влаштувавши побратимам добре організовану засідку. І таких випадків останнім часом ставало дедалі більше. Сварожичі не без підстав були впевнені, що десь там, нагорі, завівся щур, може, навіть і не один. А з другого боку, «дружній» вогонь в реалії — далеко не дружній. І хай Бог боронить попадати під нього.

— Як будете повертатись... — почав було говорити Гринвіч, але закінчити речення не встиг...

— ...Бачу невідому групу до двадцяти осіб, — повідомив навідник Лінза командир танка.

Лейтенант з позивним Каток подивився у перископ. Приблизно за два кілометри попереду в порожній будівлі АЗС зникло двоє невідомих, добре екіпірованих і зі зброєю в руках.

— І що далі? — роздратовано запитав Каток Лінзу. — То були наші чи сепари?

— Та хто ж їх розбере? — той хотів стиснути плечима, але в тісняві зробити це не так вже й легко.

— Мав би ти, — хоч лейтенант і стримано відповів, та роздратування нікуди не поділося. Ці мобілізовані... Більшість з них горить бажанням воювати так само, як мокре — горіти. — Якісь стрічки абощо на них було?

— Та не помітив я, — буркнув Лінза. — Далеко.

— Газ, а ти щось бачив?

— Звідки? — механік-водій тільки руками розвів. — Я ж внизу, то ви нагорі.

Каток потихеньку видихнув. Спокійно, не гарячкуй. Спробуй піти іншим шляхом.

Переключившись на потрібну хвилю, танкіст викликав командира групи сварожичів, на підсилення яким був доданий його екіпаж.

— Що там в тебе? — відіззався Мамай.

— На відстані близько двох кілометрів бачу невідому групу без розпізнавальних знаків, — доповів Каток. — Само собою, озброєних.

— І що? — досить байдуже спитав добробатівець.